

PENSAR COM DÉU I NO COM LA GENT

Vint-i-dosè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

«²³Jesús es girà i digué a Pere: Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.» Aquest seriós advertiment de Jesús a Pere contrasta amb les paraules de l'evangelí precedent, en què l'apòstol havia estat proclamat com a pedra i fonament de l'Església de Crist. Jesús, doncs, llença aquí un gerro d'aigua freda sobre aquell que vol imposar la seva pròpia voluntat, l'ego, per damunt de la voluntat divina; per molt que es tracti de Pere, el deixeble fonament del seu llegat (Mt 16,21-27).

Els cristians som algú que, primer de tot, seguim Jesucrist, que ho fem en comunitat, en Església, encarnada en la nostra parròquia, i en comunió amb el nostre bisbe, successor dels apòstols; i, alhora, en comunió amb el papa, el bisbe de Roma, successor

descobrir i posar en relleu. Tan sols cada persona pot trobar-lo i fer relleu el sentit que Déu li vol donar; una tasca personal i intransferible. «^{Is 45,18}No som en un món buit i sense cap ordre, sinó en un món bo per a habitar i viure-hi», com diu el profeta. És en aquest món on l'home està cridat a viure i no tan sols a sobreviure. Ningú no està cridat a sobreviure aquest món, sinó a deixar-hi la vida. Estem de pas pel món, per la història. En ella estem cridats a seguir Crist en el camí cap a la Casa del Pare; a poder acomplir la voluntat de Déu més que no pas la de la gent.

Jesús, ho demostra constantment, no era cap mestre de la diplomàcia, ni del *savoir-faire*, sinó que més aviat es preparava per enfrontar-se cara a cara, amb les armes de la seva presència, de llurs obra i

paraula, davant dels benpensants del seu món, aquells que creien que ja sabien qui era Déu i com havia de ser i el que havia de fer i de dir. En canvi, els fariseus i mestres de la llei, foren ells mateixos els que no varen saber reconèixer Déu quan el tenien al seu davant, de manera que el van acabar condemnant a la creu; símbol i signe de totes les condemnes, morts i sofriments del nostre món.

No voldríem pas ser d'aquests, nosaltres que, volent fer el bé i pensant obrar correctament, ens

trobéssim actuant en contra de Déu mateix, condemnant-lo en el seu propi món, el que ell mateix ha creat. No és aquesta la sensació que podem tenir en la mesura en què, davant del món i de la vida que Déu ens ha donat, actuem tenint més present el nostre propi jo que no pas la voluntat de Déu? No ens passa que pensem més aviat com els homes i no pas com Déu? Que pensem en una història tancada, sense sorpreses, sense novetats, ni esdeveniments, tal i com la voldríem els homes, i no tal i com Déu la desitja, carregada de futur, de promesa, de felicitat i d'esperança?

És aquesta la pròpia experiència de l'home quan resta lligat i travat pel mal, el pecat i la mort, fruit de l'ensopegada en l'egoisme. Així resulta de trista, frustrant i injusta la vida. Aleshores, la persona esdevé incapaç d'actuar tal i com Déu pensa i actua. En tot, convé no perdre de vista que Déu acabarà actuant i fent el que Ell vol i no el que nosaltres volem.

La solució, per tant, es troba en posar-se davant de Déu, demanar-li que tingui pietat d'un mateix, que purifiqui el cor humà i l'exalci amb la infusió de l'Esperit Sant en el pneuma humà.^{Rm 8,16} Aleshores l'home esdevindrà capaç d'acomplir amb els pensaments, la voluntat i la decisió divines. La conversió de la nostra ànima faci d'aquesta manera camí.

alhora de Pere i Pau. D'aquesta manera, participem, de manera voluntària i joiosa, en l'acompliment del Regne de Déu. El món camina cap al seu perfeccionament, el seu acabament, la seva finalització; es tracta del regnat de la voluntat de Déu en el cor de l'home, en la realitat de la vida mateixa. Un regne, aquest, que s'inaugura en el baptisme, que s'actualitza per la pràctica dels sacraments, en especial de l'eucaristia, i que s'acompleix en el regne definitiu, quan Déu serà tot en tots.^{1Co 15,28} Déu és història i esdeveniment, per descobrir i per a viure. La fe cristiana consisteix en una esperança posada en l'esdeveniment sorprenent de Déu, que ve a visitar la nostra història, personal i comunitària. La història, per tant, no serà mai un relat tancat. El destí no serà quelcom que algú pugui preveure o que ja no pugui sorprendre, perquè algú pugui pensar que ja està tot vist i experimentat; sinó que «quan sembla que tot s'acaba torna a començar», que cantava Raimon (1940). La fe cristiana consisteix, més aviat, en una esperança real posada en l'esdeveniment, en el caràcter sorpresiu de la història, de la visita de Déu en el nostre món, com els agradava dir als meus antics professors, Ladrière (+2007) i Gesché (+2003). Encara més, aquesta història personal, comunitària, social i nacional comporta un sentit amagat que cadascú ha de